

Sygn. akt. IV U 168/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Łomży IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Zaleska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z odwołania **S. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.**

o zasiłek opiekuńczy

na skutek odwołania od decyzji z dnia 11.10.2017r. znak: (...)

Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego przysługującego odwołującej się S. P. za okres od 22 sierpnia 2017r. do 25 sierpnia 2017r. na kwotę 3.207,48 złotych.

Sygn. akt. IV U 168/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 października 2017r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił podstawę wymiaru zasiłku opiekuńczego przysługującego odwołującej się S. P. z ubezpieczenia chorobowego za okres od 22.08.2017r. do 25.08.2017r. na kwotę 517,74 zł. Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił art. 3 pkt. 4 i art. 49 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 372).

Organ rentowy wskazał, że odwołująca się nie zgłosiła się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego po zakończonym zasiłku macierzyńskim w terminie 7 dni, ponieważ druk zgłoszeniowy (...) wpłynął do organu rentowego w dniu 09.08.2017r. Skutkowało to nie zachowaniem terminu i ustaleniem, że podlega ona ponownemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia złożenia wniosku, tj. od 09.08.2017r. Organ rentowy wskazał, że w przypadku, gdy tytuł ubezpieczenia trwa, a jedynie ustało ubezpieczenie chorobowe ma zastosowanie art. 49 ust.1 ww. ustawy, czyli że podstawą wymiaru zasiłku jest najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku. Przyjęto, że podstawę zasiłku opiekuńczego za sporny okres stanowi najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za sierpień 2017r. tj. 517,74 zł (600zł po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe)- dowód decyzja z 11.10.2017r. –akta ZUS.

Odwołanie od tej decyzji wniosła S. P.. Wydanej decyzji zarzuciła bezzasadność i naruszenie art. 43 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

(tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 372). poprzez zmianę i zaniżenie podstawy zasiłku opiekuńczego w wyniku zaistnienia krótkotrwałej przerwy w ubezpieczeniu chorobowym i niezgodność stanowiska organu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Wniosła o zmianę decyzji i ustalenie podstawy wymiaru poprzez ustalenie podstawy wymiaru zasiłku opiekuńczego za sporny okres na kwotę 3.207,48zł.

Podawała, że z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 01.06.2016r., a od 01.08.2016r. do 30.07.2017r. przebywała na zasiłku macierzyńskim. Wskazała, że otrzymywała zasiłek macierzyński od podstawy wymiaru składek ustalonej w kwocie 3.207,48 zł. Oświadczyła, że po ustaniu pobierania zasiłku macierzyńskiego dokonała w dniu 09.08.2017r. ponownego zgłoszenia w do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 31.07.2017r. Nadmieniła, że w P. Terenowej ZUS otrzymała informację, że nie musi niezwłocznie po zaprzestaniu pobierania zasiłku macierzyńskiego zgłaszać się do ubezpieczeń społecznych, lecz powinna uczynić to do 10 sierpnia 2017r. Zaznaczyła, że składki uiszczyła w terminie. Podniosła, że w jej przypadku nie wystąpiła przerwa pomiędzy pobieraniem zasiłków dłuższa niż 3 miesiące, a jedynie spóźnienie w ponownym zgłoszeniu do ubezpieczeń po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego o 3 dni (2 dni ponieważ siódmy dzień przypadł na niedzielę).

Zdaniem odwołującej się w sprawie powinien mieć zastosowanie art. 43 ww. w ustawy, ponieważ pomiędzy pobieraniem zasiłków różnego rodzaju, tj. macierzyńskiego i opiekuńczego nie wystąpiła przerwa dłuższa niż trzy miesiące. Stwierdziła, że pomimo przerwy w dobrowolnym ubezpieczeniu chorobowym na skutek spóźnionego zgłoszenia do ubezpieczenia chorobowego, podstawa kolejnego zasiłku nie powinna ulec zmianie, jeśli przerwa nie była dłuższa niż 3 miesiące.. Powołała się na orzeczenia Sądu Najwyższego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Poza sporem w niniejszej sprawie było, że odwołująca się S. P. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności pod nazwą A. S. P. -objęta była obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi i dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od dnia 1 czerwca 2016r. (odpis z (...) k. 36; potwierdzenie o dobrowolnym ubezpieczeniu chorobowym k. 45). Zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne od czerwca do września 2016r. w wysokości 10.137,50 zł za każdy miesiąc (kod 0510).

W okresie od 01.08.2016r. do 30.07.2017r. S. P. podlegała ubezpieczeniu zdrowotnemu i przebywała na zasiłku macierzyńskim. Została w tym okresie wyrejestrowana z ubezpieczeń społecznych. Na skutek przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, organ rentowy z urzędu zmienił kod ubezpieczenia odwołującej się ze zgłoszonego 0510 na 0570, co skutkowało obniżeniem podstawy wymiaru składek do kwoty 3.207,48 zł. Na takiej podstawie odwołująca się otrzymywała zasiłek macierzyński (dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania k. 35, [pismo z 13.09.2016 – k. 65).

W dniu 09.08.2017r. dokonała w P. Terenowej ZUS w K. ponownego zgłoszenia się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 31.07.2017r. Opłaciła w dniu 08.09.2017r. składkę na ubezpieczenie chorobowe za sierpień 2017r. Następnie wystąpiła z wnioskiem o zasiłek opiekuńczy za okres od 22.08.2017r. do 25.08.2017r. z tytułu opieki nad dzieckiem (dowód wnioski o zasiłek opiekuńczy - akta ZUS).

W dniu 11 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wydał zaskarżoną decyzję , poc której przyznał odwołującej się zasiłek opiekuńczy od podstawy wymiaru wynoszącej 517, 74zł. (dowód: decyzja z dnia 11.10.2017r. akta ZUS).

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny nie był sporny. Zarówno odwołująca się jak i ZUS uznawali, że istniała przerwa w ubezpieczeniu chorobowym ubezpieczonej w okresie pomiędzy 31 lipca 2017r., a 9 sierpnia 2017r. Przerwa wyniosła zatem 8 dni.

Kwestią sporną było, czy w takiej sytuacji należy stosować art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, czy art. 49 ust. 1 pkt 1 wskazanej ustawy.

Pierwszy z tych przepisów ma zastosowanie do przedsiębiorców na mocy odesłania z art. 48 ust. 2 ww. ustawy. Art. 43 stanowi, że podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Z kolei art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4 - dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru składek.

Kwestią tę rozstrzygał Sąd Najwyższy m.in. w wyroku

z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II UK 478/15, w którym wskazał, że realia sprawy podobnej do niniejszej zastosowanie miałyby art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy, gdyby nie fakt, że „zasada wyrażona w art. 49 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych doznaje wyjątku w wypadku nieustalania na nowo podstawy wymiaru świadczenia przewidzianym w art. 43, jeżeli między okresami pobierania zasiłków (zarówno tego samego, jak i innego rodzaju) nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż trzy miesiące kalendarzowe (art. 48 ust. 2 ustawy). Wskazał, że rozstrzygając relację między art. 49 ust. 1 i art. 43 ustawy, należy stwierdzić, że art. 49 ust. 1 stosuje się wtedy, gdy oblicza się podstawę wymiaru zasiłku, natomiast art. 43 ustawy w okolicznościach, w których podstawy wymiaru świadczenia nie oblicza się (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2016 r., II UK 206/15, i z dnia 14 września 2016 r., II UK 329/15). Ustawodawca przewidział, że ze względu na kontynuację świadczeń możliwe jest wykorzystanie podstawy ich wymiaru obliczonej na potrzeby uprzednio nabytego świadczenia. Jedynym kryterium wskazanym w art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych jest nieistnienie przerwy między okresami pobierania zasiłków - zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju - albo wystąpienie przerwy nie dłuższej niż trzy miesiące kalendarzowe (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005 r., I UK 372/04, OSNP 2005 nr 21, poz. 343). (...). Nawet przystąpienie ubezpieczonej do ubezpieczenia chorobowego w terminie 7 dni po zaprzestaniu pobierania zasiłku macierzyńskiego nie zmieniłoby tego, że w stanie faktycznym sprawy znajduje zastosowanie art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych, ponieważ przerwa między pobieraniem zasiłku macierzyńskiego o opiekuńczego nie przekroczyła trzech miesięcy kalendarzowych.

T.. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyżej wskazanym orzeczeniu. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie należało zastosować art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w zw. z art. 48 ust. 2 tej ustawy i dlatego odwołanie uwzględnił ustalając, że podstawą wymiaru zasiłku opiekuńczego w spornym okresie powinna być kwota 3..207,48zł. , czyli taka sama jak podstawa wymiaru zasiłku macierzyńskiego pobieranego przez odwołującą się.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art.47714 § 2 kpc orzekł jak w wyroku.